ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 18ης Οκτωβρίου 2018 *

«Ανταγωνισμός – Συμπράξεις – Σταθεροποιητές θερμότητας – Απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ – Απόφαση με την οποία τροποποιείται η αρχική απόφαση – Προσφυγή ακυρώσεως – Έννομο συμφέρον – Παραδεκτό – Πρόστιμα – Ανώτατο όριο του 10 %– Όμιλος εταιριών – Ίση μεταχείριση»

Στην υπόθεση T-640/16,

GEA Group AG, με έδρα το Ντίσελντορφ (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους I. du Mont και C. Wagner, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους P. Rossi, A. Biolan και V. Bottka,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2016) 3920 τελικό της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2016, για την τροποποίηση της αποφάσεως C(2009) 8682 τελικό της Επιτροπής, της 11ης Νοεμβρίου 2009, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38589 – Σταθεροποιητές θερμότητας),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Δ. Γρατσία, πρόεδρο, I. Labucka (εισηγήτρια) και I. Ulloa Rubio, δικαστές,

γραμματέας: N. Schall, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 1ης Φεβρουαρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, GEA Group AG, προήλθε από τη συγχώνευση, το 2005, της Metallgesellschaft AG (στο εξής: MG) και μιας άλλης εταιρίας. Η MG ήταν η επικεφαλής εταιρία στην οποία ανήκαν, πριν από το 2000, άμεσα ή μέσω θυγατρικών, η Chemson Gesellschaft für Polymer-Additive mbH (στο εξής: OCG) και η Polymer-Additive Produktions- und Vertriebs GmbH (στο εξής: OCA).

2 Στις 17 Μαΐου 2000, η MG μεταβίβασε την OCG, η οποία μετονομάστηκε σε Aachener Chemische Werke Gesellschaft für glastechnische Produkte und Verfahren mbH (στο εξής: ACW).

3 Μετά τη λύση της OCA τον Μάιο του 2000, τις δραστηριότητες της OCA ανέλαβε μια εταιρία η οποία φέρει την επωνυμία, από τις 30 Αυγούστου 2000, Chemson Polymer-Additive AG (στο εξής: CPA) και η οποία, σήμερα, δεν ανήκει πλέον στον όμιλο του οποίου η προσφεύγουσα ήταν η επικεφαλής εταιρία.

Υπόθεση T-45/10

4 Με την απόφασή της C(2009) 8682 τελικό, της 11ης Νοεμβρίου 2009, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38589 – Σταθεροποιητές θερμότητας) (στο εξής: απόφαση του 2009), η Επιτροπή έκρινε ότι ορισμένες επιχειρήσεις είχαν παραβεί το άρθρο 81 ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ) καθόσον συμμετείχαν σε δύο αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συνολικές συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές, οι οποίες κάλυπταν το σύνολο του ΕΟΧ και αφορούσαν, αφενός, τον τομέα των σταθεροποιητών κασσιτέρου και, αφετέρου, τον τομέα του εποξειδωμένου σογιέλαιου και των εστέρων (στο εξής: τομέας ESBO/εστέρων).

5 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο ια′, της αποφάσεως του 2009, καταλογίστηκε στην προσφεύγουσα ευθύνη για τις παραβάσεις που διαπράχθηκαν στην αγορά του τομέα ESBO/εστέρων από τις 11 Σεπτεμβρίου 1991 έως τις 17 Μαΐου 2000.

6 Έγινε δεκτό ότι η προσφεύγουσα ευθυνόταν καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως, υπό την ιδιότητά της ως διαδόχου της MG, για τις παραβάσεις που διαπράχθηκαν από τις 11 Σεπτεμβρίου 1991 έως τις 17 Μαΐου 2000, από την OCG, και από τις 13 Μαρτίου 1997 έως τις 17 Μαΐου 2000, από την OCA.

7 Εξάλλου, στην ACW επιβλήθηκαν κυρώσεις, υπό την ιδιότητά της ως διαδόχου της OCG, αφενός, για την παράβαση που είχε διαπράξει η OCG καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως, ήτοι από τις 11 Σεπτεμβρίου 1991 έως τις 17 Μαΐου 2000, και, αφετέρου, για την παράβαση που είχε διαπράξει η OCA από τις 30 Σεπτεμβρίου 1999 έως τις 17 Μαΐου 2000, ενόσω τα μερίδια της τελευταίας ανήκαν κατά 100 % στην OGC.

8 Στη CPA επιβλήθηκαν κυρώσεις, υπό την ιδιότητά της ως διαδόχου της OCA, αφενός, για την παράβαση που είχε διαπράξει η OCA από τις 13 Μαρτίου 1997 έως τις 17 Μαΐου 2000 και, αφετέρου, για την παράβαση που είχε διαπράξει η OCG από τις 30 Σεπτεμβρίου 1995 έως τις 30 Σεπτεμβρίου 1999, ενόσω τα μερίδια της τελευταίας ανήκαν κατά 100 % στην OCA. Το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως του 2009 έχει ως εξής:

«Για την/(τις) παράβαση/εις στον [τομέα ESBO/εστέρων], επιβάλλονται τα εξής πρόστιμα:

[…]

31) [η προσφεύγουσα], η [ACW] και η [CPA] [...] ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον για το ποσό των 1 913 971 [ευρώ]·

32) [η προσφεύγουσα] και η [ACW] [...] ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον για το ποσό των 1 432 229 [ευρώ]·

[...]».

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιανουαρίου 2010, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του 2009.

10 Με απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-45/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:507), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή που είχε ασκήσει η προσφεύγουσα.

Υπόθεση T-189/10

11 Στις 15 Δεκεμβρίου 2009, η ACW επέστησε την προσοχή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο γεγονός ότι το πρόστιμο που της είχε επιβληθεί με την απόφαση του 2009 υπερέβαινε το επιτρεπόμενο ανώτατο όριο του 10 % του κύκλου εργασιών της (στο εξής: ανώτατο όριο του 10 %), που προβλέπει το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1).

12 Εξαιτίας του ότι το επιβληθέν στην ACW πρόστιμο υπερέβαινε το ανώτατο όριο του 10 %, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 8 Φεβρουαρίου 2010, την απόφαση C(2010) 727 τελικό, για την τροποποίηση της αποφάσεως [του 2009] (στο εξής: απόφαση του 2010).

13 Με την απόφαση του 2010, η Επιτροπή έκρινε ότι το πρόστιμο στην καταβολή του οποίου είχε υποχρεωθεί η ACW, ευθυνόμενη αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, αφενός, με την προσφεύγουσα και τη CPA και, αφετέρου, με την προσφεύγουσα, υπερέβαινε το ανώτατο όριο του 10 % και, επομένως, ήταν επιβεβλημένη η τροποποίηση της αποφάσεως του 2009 (βλ. αιτιολογική σκέψη 2 της αποφάσεως του 2010).

14 Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή διευκρίνισε, επίσης, ότι το ποσό του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα και στη CPA προστίμου παρέμενε αμετάβλητο, αλλά ότι εκείνο του επιβληθέντος στην ACW προστίμου έπρεπε να μειωθεί και ότι η απόφαση του 2010 δεν είχε καμία επίπτωση επί των λοιπών αποδεκτών της αποφάσεως του 2009.

15 Το άρθρο 1 της αποφάσεως του 2010 τροποποίησε το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως του 2009 ως εξής:

«Το άρθρο 2, [σημείο] 31), αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

“31.α) [η προσφεύγουσα], η [ACW] και η [CPA] ευθύνονται [αλληλεγγύως και εις ολόκληρον] για το ποσό των 1 086 129 [ευρώ]·

31.β) [η προσφεύγουσα] και η [CPA] ευθύνονται [αλληλεγγύως και εις ολόκληρον] για το ποσό των 827 842 [ευρώ].”

Το άρθρο 2, [σημείο] 32), αντικαθίσταται από το ακόλουθο κείμενο:

“32) [η προσφεύγουσα] υπέχει ευθύνη για το ποσό των 1 432 229 [ευρώ].”»

16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Απριλίου 2010, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του 2010 και ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο, επικουρικώς, τη μεταρρύθμιση του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε.

17 Με απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-189/10, EU:T:2015:504), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση του 2010, στο μέτρο που αφορούσε την προσφεύγουσα. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή είχε προσβάλει τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, καθότι είχε εκδώσει την απόφαση του 2010 χωρίς να της έχει προηγουμένως δώσει τη δυνατότητα να εκφράσει την άποψή της.

Η προσβαλλόμενη απόφαση

18 Με έγγραφο της 5ης Φεβρουαρίου 2016, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα σχετικά με την πρόθεσή της να εκδώσει νέα απόφαση και κάλεσε την ACW, τη CPA και την προσφεύγουσα να υποβάλουν τις γραπτές παρατηρήσεις τους.

19 Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της στην Επιτροπή στις 24 Μαρτίου 2016.

20 Με έγγραφο της 2ας Μαΐου 2016, η Επιτροπή απάντησε στις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας.

21 Στις 29 Ιουνίου 2016, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2016) 3920 τελικό, για την τροποποίηση της αποφάσεως του 2009 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

22 Το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως επανέλαβε αυτολεξεί το προπαρατεθέν στη σκέψη 15 κείμενο του άρθρου 1 της αποφάσεως του 2010, το οποίο τροποποίησε το άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως του 2009.

23 Το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως όρισε τη 10η Μαΐου 2010 ως ημερομηνία κατά την οποία καθίστανται απαιτητά τα πρόστιμα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

24 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 8 Σεπτεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

25 Σε παράρτημα του δικογράφου της προσφυγής, η προσφεύγουσα προσκόμισε τις παρατηρήσεις της Επιτροπής της 18ης Μαρτίου 2013 που είχαν διατυπωθεί προς απάντηση στην ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με ενδεχόμενη συνεκδίκαση των υποθέσεων T-45/10 και T-189/10 στο πλαίσιο των διαδικασιών που αφορούσαν τις δύο αυτές υποθέσεις (στο εξής: παράρτημα A.9).

26 Στις 22 Σεπτεμβρίου 2016, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου έλαβε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας προκειμένου να ερωτηθεί η προσφεύγουσα αν η προσκόμιση του παραρτήματος A.9 είχε επιτραπεί από την Επιτροπή.

27 Στις 27 Σεπτεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο ότι δεν είχε ζητήσει τη συγκατάθεση της Επιτροπής προκειμένου να προσκομίσει το παράρτημα A.9.

28 Με απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 2016, ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε να μην αφαιρεθεί από τη δικογραφία της υποθέσεως το παράρτημα A.9 του δικογράφου της προσφυγής, στο μέτρο που, πρώτον, το επίμαχο έγγραφο προερχόταν από προγενέστερη διαδικασία στην υπόθεση T-189/10 μεταξύ των ίδιων κύριων διαδίκων, δεύτερον, η υπόθεση T-640/16 ήταν συναφής με τις υποθέσεις T-45/10 και T-189/10, καθόσον η προσβαλλόμενη

απόφαση στην υπό κρίση υπόθεση αποτελούσε επακόλουθο της ακυρώσεως της αποφάσεως του 2010 στην υπόθεση T-189/10, και, τρίτον, το παράρτημα A.9 αφορούσε απάντηση της Επιτροπής σε μέτρο οργανώσεως της διαδικασίας που είχε λάβει το Γενικό Δικαστήριο στις υποθέσεις T-45/10 και T-189/10.

29 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 1ης Φεβρουαρίου 2018.

30 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– επικουρικώς, να μειώσει το ποσό του προστίμου και να ορίσει νέα ημερομηνία, μεταγενέστερη της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, για την καταβολή του προστίμου και για τον καθορισμό του χρονικού σημείου από το οποίο αρχίζουν να τρέχουν οι τόκοι υπερημερίας·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

31 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

– επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

32 Με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και, επικουρικώς, τη μεταρρύθμιση του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε.

33 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη.

34 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ζήτησε την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, μόνο σε περίπτωση απορρίψεως του αιτήματος αυτού θα ήταν αναγκαίο να εξετασθεί το αίτημα της προσφεύγουσας περί μειώσεως του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε, το οποίο υποβλήθηκε επικουρικώς.

Επί του παραδεκτού

35 Κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

36 Αφενός, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, δεν διαπίστωσε καμία νέα παράβαση καταλογιστέα στην προσφεύγουσα και ότι δεν τροποποίησε το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε με την απόφαση του 2009, απόφαση που κατέστη απρόσβλητη ως προς την προσφεύγουσα κατόπιν της αποφάσεως της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-45/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:507).

37 Ως εκ τούτου, κατά την Επιτροπή, η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν θα μπορούσε να αποφέρει οποιοδήποτε όφελος στην προσφεύγουσα, στο μέτρο που η τελευταία υποχρεούται, εν πάση περιπτώσει, να καταβάλει το πρόστιμο που οφείλει δυνάμει της αποφάσεως του 2009.

38 Η Επιτροπή προσθέτει ότι τα πράγματα θα είχαν άλλως, υπό το πρίσμα της αποφάσεως της 6ης Οκτωβρίου 2015, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción κατά Επιτροπής (T-250/12, EU:T:2015:749, σκέψεις 47 και 48), μόνον εάν η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να αμφισβητήσει, πέραν του προστίμου, και τη συμμετοχή της στην παράβαση.

39 Αφετέρου, κατά την Επιτροπή, το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην ACW και στη CPA, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την προσφεύγουσα, δεν μπορεί να τροποποιηθεί, στο μέτρο που το εν λόγω πρόστιμο προκύπτει από την απόφαση του 2010 η οποία, ωσαύτως, κατέστη απρόσβλητη ως προς την ACW και τη CPA.

40 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να απαιτεί από την ACW και τη CPA να αναλάβουν μεγαλύτερη ή διαφορετική ευθύνη από εκείνη που καθορίζεται με την απόφαση του 2010 προκειμένου να καλυφθούν τα ποσά που παραμένουν οφειλόμενα δυνάμει της αποφάσεως του 2009.

41 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ως αποδέκτρια της προσβαλλομένης αποφάσεως, έχει ενεργητική νομιμοποίηση.

42 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι έχει, επίσης, έννομο συμφέρον, καθόσον η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως θα υποχρέωνε την Επιτροπή να επιστρέψει το πρόστιμο που κατέβαλε η προσφεύγουσα στις 22 Ιουλίου 2016.

43 Όσον αφορά τα επιχειρήματα που προέβαλε η Επιτροπή σχετικά με το απαράδεκτο της προσφυγής, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η εν λόγω συλλογιστική είναι εσφαλμένη. Πρώτον, η εν λόγω συλλογιστική στηρίζεται στην παραδοχή ότι η απόφαση του 2009 συνιστά νομική βάση για την είσπραξη του προστίμου.

44 Πλην όμως, η εκ μέρους της Επιτροπής έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να εξηγηθεί, κατά την προσφεύγουσα, μόνον από το γεγονός ότι η απόφαση του 2010, η οποία «αντικατέστησε» την απόφαση του 2009, ακυρώθηκε με την απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-189/10, EU:T:2015:504).

45 Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να εκδώσει νέα απόφαση επί της ουσίας έναντι της προσφεύγουσας, και τούτο προκειμένου να διαθέτει νομική βάση για να της επιβάλει πρόστιμο.

46 Συνεπώς, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, οποιαδήποτε αναφορά στην απόφαση του 2009 δεν μπορεί να επηρεάσει το παραδεκτό της προσφυγής.

47 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, έστω και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, το απαράδεκτο της προσφυγής θα έπρεπε να είχε διαπιστωθεί και στην υπόθεση T-189/10, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το παραδεκτό της εν λόγω προσφυγής. Πλην όμως, εφόσον μια τέτοια διαπίστωση δεν έλαβε χώρα, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι απαράδεκτη.

48 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι έχει έννομο συμφέρον να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί του διατακτικού της αποφάσεως του 2009, όπως αυτό αντικαταστάθηκε με την απόφαση του 2010 και επαναλήφθηκε στην προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον, στην υπόθεση T-45/10, το Γενικό Δικαστήριο δεν ήταν σε θέση να αποφανθεί επί του καθορισμού των από κοινού και εις ολόκληρον ευθυνών των εταιριών, περί των οποίων γίνεται λόγος στο διατακτικό της αποφάσεως του 2009, ιδίως μετά την ακύρωση της αποφάσεως του 2010.

49 Τέταρτον, κατά την προσφεύγουσα, η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, αφενός, θα υποχρέωνε την Επιτροπή να καθορίσει εκ νέου τις από κοινού και εις ολόκληρον ευθύνες που υπέχει η προσφεύγουσα, ώστε να καταλήξει σε «καλύτερη» κατανομή του προστίμου, και, αφετέρου, θα μπορούσε να αποτελέσει έρεισμα για την άσκηση αγωγής αποζημιώσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

50 Πέμπτον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η προσφυγή δεν αποσκοπεί σε αμφισβήτηση μόνον της «νέας κατανομής της ευθύνης», αλλά και της επιβολής των προστίμων σε βάρος της καθώς και της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και του καθορισμού της ημερομηνίας καταβολής των προστίμων αυτών.

51 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί, ευθύς εξαρχής, ότι η Επιτροπή δεν αμφισβητεί, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του παραδεκτού της προσφυγής, την ενεργητική νομιμοποίηση της προσφεύγουσας, στοιχείο το οποίο εν πάση περιπτώσει δεν επιδέχεται σοβαρή αμφισβήτηση, εφόσον η προσφεύγουσα είναι αποδέκτρια της προσβαλλομένης αποφάσεως.

52 Αντιθέτως, η Επιτροπή προβάλλει ένσταση ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας.

53 Κατά πάγια νομολογία, προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο είναι παραδεκτή μόνο στο μέτρο που ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως, η δε ύπαρξη εννόμου συμφέροντος προϋποθέτει ότι η ακύρωση της πράξεως αυτής μπορεί, με το αποτέλεσμα που θα επιτύχει, να ωφελήσει τον διάδικο που άσκησε την εν λόγω προσφυγή (βλ. αποφάσεις της 13ης Ιουλίου 2000, Κοινοβούλιο κατά Richard, C-174/99 P, EU:C:2000:412, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, της 10ης Σεπτεμβρίου 2009, Akzo Nobel κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-97/08 P, EU:C:2009:536, σκέψη 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 28ης Σεπτεμβρίου 2004, MCI κατά Επιτροπής, T-310/00, EU:T:2004:275, σκέψη 44 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

54 Εν προκειμένω, προκειμένου να εκτιμηθεί αν η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009, η προσφεύγουσα υποχρεώθηκε στην καταβολή, αφενός, προστίμου ύψους 1 913 971 ευρώ, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την ACW και τη CPA, και, αφετέρου, προστίμου ύψους 1 432 229, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την ACW.

55 Σκοπός των προστίμων αυτών ήταν η επιβολή κυρώσεων για την παράβαση στην οποία είχαν μετάσχει, αφενός, η επιχείρηση, κατά την έννοια του δικαίου του ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την οποία συναποτελούσαν η προσφεύγουσα, η ACW και η CPA, από τις 30 Σεπτεμβρίου 1995 έως τις 17 Μαΐου 2000, και, αφετέρου, η επιχείρηση, κατά την έννοια του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, την οποία συναποτελούσαν η προσφεύγουσα και η ACW, από τις 11 Σεπτεμβρίου 1991 έως τις 29 Σεπτεμβρίου 1995.

56 Επομένως, δεδομένου ότι η διαλαμβανόμενη στην απόφαση του 2009 υποχρέωση καταβολής του προστίμου είχε τον χαρακτήρα ευθύνης εις ολόκληρον, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να απαιτήσει από την προσφεύγουσα, σε εκτέλεση του άρθρου 2, σημείο 31, της αποφάσεως του 2009, την καταβολή προστίμου ύψους 1 913 971 ευρώ, και, σε εκτέλεση του άρθρου 2, σημείο 32, της ίδιας αποφάσεως, την καταβολή του ποσού των 1 432 229 ευρώ.

57 Πράγματι, η επιβολή υποχρεώσεως καταβολής ποσού αλληλεγγύως και εις ολόκληρον συνεπάγεται ότι η Επιτροπή μπορεί να απαιτήσει από κάθε συνοφειλέτη να καταβάλει στο ακέραιο το οφειλόμενο ποσό.

58 Η απόφαση του 2010 δεν τροποποίησε την έκταση της υποχρεώσεως αυτής όσον αφορά την προσφεύγουσα.

59 Συγκεκριμένα, με την απόφαση του 2010, η Επιτροπή θέλησε απλώς να διορθώσει ένα σφάλμα σχετικά με την εφαρμογή του ανωτάτου ορίου του 10 % στην ACW, διόρθωση στην οποία όφειλε να προβεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003.

60 Προς τούτο, η Επιτροπή εφάρμοσε, με την απόφαση του 2010, το ανώτατο όριο του 10 % στο συνολικό ποσό των προστίμων που επιβλήθηκαν στην ACW και μείωσε, συνακολούθως, το τελευταίο αυτό ποσό σε 1 086 129 ευρώ.

61 Για να προβεί στη μείωση αυτή, η Επιτροπή καταλόγισε το σύνολο του ποσού αυτού στο πρόστιμο το οποίο οφείλεται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον από την ACW σε σχέση με την παράβαση στην οποία είχαν μετάσχει η προσφεύγουσα, η ACW και η CPA, από τις 30 Σεπτεμβρίου 1995 έως τις 17 Μαΐου 2000, ενώ εις ολόκληρον συνοφειλέτριες του υπολοίπου ποσού του προστίμου, ήτοι ποσού 827 842 ευρώ, είναι μόνον η προσφεύγουσα και η CPA (άρθρο 2, σημείο 31, στοιχεία α' και β', της αποφάσεως του 2009, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση του 2010).

62 Εξάλλου, η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα και μόνον πρόστιμο ύψους 1 432 229 ευρώ, σε σχέση με την παράβαση στην οποία είχαν μετάσχει η ίδια και η ACW, για την περίοδο από τις 11 Σεπτεμβρίου 1991 έως τις 29 Σεπτεμβρίου 1995, δεδομένου ότι το ολικό ποσό που μπορούσε να απαιτηθεί από την ACW, κατόπιν της εφαρμογής του ανωτάτου ορίου του 10 %, καλύπτονταν ήδη από το πρώτο πρόστιμο (άρθρο 2, σημείο 32, της αποφάσεως του 2009, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση του 2010).

63 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα όφειλε, εν πάση περιπτώσει, να καταβάλει στην Επιτροπή ποσά απολύτως ταυτόσημα με αυτά τα οποία είχε αρχικώς υποχρεωθεί να καταβάλει με την απόφαση του 2009.

64 Αντιθέτως, η απόφαση του 2010 τροποποίησε τον καθορισμό, όσον αφορά τις προς τα έξω σχέσεις, της αλληλέγγυας και εις ολόκληρον ευθύνης μεταξύ της προσφεύγουσας, της ACW και της CPA για την καταβολή του ποσού καθενός από τα πρόστιμα αυτά. Αφενός, όσον αφορά το πρώτο από τα πρόστιμα αυτά, η ACW και η CPA είναι πλέον εις ολόκληρον συνοφειλέτριες της προσφεύγουσας μόνον μέχρι του ύψους του ποσού των 1 086 129 ευρώ και μόνον η CPA είναι εις ολόκληρον συνοφειλέτρια της προσφεύγουσας για το υπολειπόμενο ποσό, ήτοι για ποσό 827 842 ευρώ. Αφετέρου, όσον αφορά το δεύτερο πρόστιμο, η προσφεύγουσα έχει καταστεί η μόνη οφειλέτρια του απαιτητού για το εν λόγω πρόστιμο ποσού, ήτοι ποσού 1 432 229 ευρώ.

65 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι η προσφεύγουσα άσκησε, διαδοχικώς, προσφυγή κατά της αποφάσεως του 2009, που πρωτοκολλήθηκε με αριθμό T-45/10, και προσφυγή κατά της αποφάσεως του 2010, που πρωτοκολλήθηκε με αριθμό T-189/10. Με δύο χωριστές αποφάσεις που εκδόθηκαν την ίδια ημέρα, το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, απέρριψε την πρώτη προσφυγή και, αφετέρου, ακύρωσε την απόφαση του 2010, κάνοντας δεκτό τον λόγο ακυρώσεως που αντλούνταν από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας.

66 Πλην όμως, καίτοι, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου απόρριψη της προσφυγής της προσφεύγουσας με την απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-45/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:507), είχε ως αποτέλεσμα, ελλείψει ασκήσεως αναιρέσεως κατά της αποφάσεως αυτής, να καταστούν απρόσβλητες οι εκτιμήσεις της Επιτροπής σχετικά με την ευθύνη της προσφεύγουσας λόγω του ότι ανήκε, κατά τη διάρκεια της παραβάσεως, σε μία και την αυτή επιχείρηση, κατά την έννοια του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, την οποία συναποτελούσαν η ACW, η CPA και η ίδια, εντούτοις, τούτο δεν είναι δυνατόν να ισχύει όσον αφορά τον καθορισμό του εις ολόκληρον χαρακτήρα της οφειλής των προστίμων που είναι απαιτητά από τις εταιρίες αυτές δυνάμει του άρθρου 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009. Συγκεκριμένα, το τελευταίο αυτό τμήμα της αποφάσεως του 2009 τροποποιήθηκε με την απόφαση του 2010, μετά την άσκηση της προσφυγής της προσφεύγουσας στην υπόθεση T-45/10.

67 Βεβαίως, λόγω της αναδρομικής ισχύος της, η ακύρωση της αποφάσεως του 2010, η οποία έλαβε χώρα στην υπόθεση T-189/10, είχε ως αποτέλεσμα την επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα της αποφάσεως αυτής κατάσταση, και, επομένως, την επαναφορά σε ισχύ του άρθρου 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009, υπό την αρχική του μορφή.

68 Ωστόσο, κατόπιν της ακυρώσεως αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, της οποίας το διατακτικό, το οποίο είναι απολύτως ταυτόσημο με εκείνο της αποφάσεως του 2010, τροποποίησε εκ νέου το άρθρο 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009.

69 Συναφώς, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, η νομική κατάσταση της ACW και της CPA επηρεάστηκε, αντιστοίχως, από την ακύρωση της αποφάσεως του 2010, καίτοι αυτές δεν ήσαν διάδικοι στο πλαίσιο της ασκηθείσας από την προσφεύγουσα προσφυγής κατά της αποφάσεως του 2010.

70 Συγκεκριμένα, αφενός, πρέπει να υπομνησθεί ότι οι ακυρωτικές αποφάσεις αναπτύσσουν, στο δίκαιο της Ένωσης, δεδικασμένο με απόλυτη ισχύ (απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., C-310/97 P, EU:C:1999:407, σκέψη 54).

71 Αφετέρου, η νομική κατάσταση της ACW και της CPA έναντι των ακυρωθεισών διατάξεων συνδέεται με αυτήν της προσφεύγουσας, στο μέτρο που οι διατάξεις αυτές έχουν ως αντικείμενο τον καθορισμό του ποσού των προστίμων που πρέπει να επιβληθούν σ' αυτές, σε σχέση με τις παραβάσεις για τις οποίες ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, καθώς και τον καθορισμό, όσον αφορά τις προς τα έξω σχέσεις, της αλληλέγγυας και εις ολόκληρον ευθύνης μεταξύ των εταιριών αυτών για τα εν λόγω πρόστιμα (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογίαν, απόφαση της 10ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κ.λπ. κατά Siemens Österreich κ.λπ., C-231/11 P έως C-233/11 P, EU:C:2014:256, σκέψεις 41 έως 52).

72 Το άρθρο 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση του 2010, τροποποίησε τις νομικές καταστάσεις της προσφεύγουσας, της ACW και της CPA, προβαίνοντας σε κατανομή του ποσού των προστίμων διαφορετική από εκείνη που είχε διενεργηθεί με τις διατάξεις αυτές υπό την αρχική τους μορφή.

73 Το ίδιο ισχύει όσον αφορά το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο τροποποίησε το άρθρο 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009, με περιεχόμενο ταυτόσημο προς εκείνο της αποφάσεως του 2010.

74 Εξάλλου, με την απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-189/10, EU:T:2015:504), το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε μόνον επί της προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας, και όχι επί της νομιμότητας, ως προς την ουσία, της αποφάσεως του 2010.

75 Ως εκ τούτου, καίτοι το άρθρο 1 αυτής της τελευταίας αποφάσεως και το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως περιλαμβάνουν πανομοιότυπες διατάξεις, η υπό κρίση προσφυγή είναι δυνατό να καταλήξει σε πιο ευνοϊκή για την προσφεύγουσα κατανομή του ποσού των προβλεπομένων από τις διατάξεις αυτές προστίμων.

76 Εξάλλου, η προσβαλλόμενη απόφαση διαφέρει από την απόφαση του 2010 λόγω της προσθήκης του άρθρου 2, το οποίο αφορά τον καθορισμό του χρονικού σημείου από το οποίο αρχίζουν να τρέχουν οι τόκοι υπερημερίας και του οποίου η ακύρωση δύναται, αυτή καθαυτή, να ωφελήσει την προσφεύγουσα.

77 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως και τα σχετικά αιτήματα της προσφυγής είναι, ως εκ τούτου, παραδεκτά.

Επί της ουσίας

78 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως.

79 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση των κανόνων περί παραγραφής. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 266 ΣΛΕΕ και από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 23, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 1/2003. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από υπέρβαση εξουσίας και από έλλειψη αιτιολογίας.

80 Πρέπει να εξετασθεί, κατά πρώτον, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως

81 Στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου ακυρώσεως που προβάλλεται με την προσφυγή, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, και τούτο για δύο λόγους.

82 Πρώτον, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, δυνάμει της αποφάσεως του 2009, βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με την ACW όσον αφορά τα διαστήματα των παραβάσεων.

83 Πλην όμως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εφαρμογή του ανωτάτου ορίου του 10 % επ' ωφελεία της ACW απαλλάσσει την τελευταία από την ευθύνη της για το διάστημα της παραβάσεως που εκτείνεται από την 11η Σεπτεμβρίου 1991 έως την 29η Σεπτεμβρίου 1995.

84 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή όφειλε να επεκτείνει στην προσφεύγουσα το ευεργέτημα της μειώσεως του ποσού του προστίμου η οποία επήλθε συνεπεία της εφαρμογής του ανωτάτου ορίου του 10 % στην ACW, διότι ειδάλλως η προσφεύγουσα θα παρέμενε μόνη υπεύθυνη για το συγκεκριμένο διάστημα της παραβάσεως.

85 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η κατανομή του ποσού του προστίμου, όπως απορρέει από την προσβαλλόμενη απόφαση, μπορεί να επηρεάσει, εις βάρος της, την τελική κατανομή του ποσού του προστίμου ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, στο μέτρο που της είναι αδύνατον να ασκήσει αναγωγή όσον αφορά το αντίστοιχο ποσό του προστίμου.

86 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι έχει απολέσει κάθε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθυνόμενο συνοφειλέτη, στο μέτρο που η Επιτροπή μείωσε κατά 100 % το μερίδιο της ACW στο πρόστιμο για την καταβολή του οποίου η προσφεύγουσα ευθυνόταν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την τελευταία αυτή εταιρία, ενώ μείωσε μόνον κατά 43 % το μερίδιο της ACW στο πρόστιμο για την καταβολή του οποίου η προσφεύγουσα ευθυνόταν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την ACW και με τη CPA.

87 Κατά την προσφεύγουσα, η επιλογή αυτή είναι επωφελής για την CPA, δεδομένου ότι η εν λόγω εταιρία δεν υποχρεούται να επωμισθεί μεγαλύτερο μερίδιο του ποσού του προστίμου, σε αντίθεση με την προσφεύγουσα, στην οποία επιβάλλεται μεγαλύτερη επιβάρυνση, με την ιδιότητα της αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθυνομένης συνοφειλέτριας, αλλά και της μοναδικής οφειλέτριας.

88 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να εφαρμόσει το ανώτατο όριο του 10 % αναλογικά στο ποσό των δύο προστίμων, ήτοι εκείνου που της επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την ACW και τη CPA και εκείνου που της επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την ACW.

89 Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, καίτοι η κατανομή αυτή δεν ήταν, βεβαίως, δυνατή λόγω του ότι η απόφαση του 2010 είχε καταστεί απρόσβλητη όσον αφορά την ACW και τη CPA, γεγονός παραμένει ότι η Επιτροπή όφειλε να μειώσει το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα.

90 Συναφώς, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η κατανομή αυτή δεν αφορά τις σχέσεις της εις ολόκληρον ευθύνης μεταξύ συνοφειλετών, αλλά τις σχέσεις μεταξύ των τελευταίων και της Επιτροπής.

91 Κατ' αρχάς, η Επιτροπή αντιτάσσει ότι η συλλογιστική της προσφεύγουσας στηρίζεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι η ACW απαλλάχθηκε από την ευθύνη για το διάστημα της παραβάσεως από την 11η Σεπτεμβρίου 1991 έως την 29η Σεπτεμβρίου 1995.

92 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόρισε το μέγιστο ποσό του προστίμου για την καταβολή του οποίου κάθε εταιρία που συναποτελεί μία και την αυτή επιχείρηση, κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, μπορούσε να θεωρηθεί αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθυνόμενη. Διευκρινίζει δε ότι το εν λόγω μέγιστο ποσό δεν συνιστά κατ' ουδένα τρόπο χωριστό πρόστιμο και δεν αντιστοιχεί σε συγκεκριμένο διάστημα συμμετοχής στην παράβαση.

93 Η Επιτροπή υπενθυμίζει επίσης ότι η παράβαση διαπράχθηκε από μια επιχείρηση, κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Επομένως, το πρόστιμο που επιβάλλεται σε κάθε εταιρία που συναποτελεί μία και την αυτή επιχείρηση, κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, δεν αντικατοπτρίζει τη συμμετοχή των εν λόγω εταιριών στην παράβαση, αλλά μόνον το μέγιστο ποσό που μπορεί, ενδεχομένως, να απαιτηθεί από αυτές εξαιτίας της συμμετοχής της επιχειρήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, στην παράβαση.

94 Εξάλλου, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η προσφεύγουσα δεν υπέχει υποχρέωση καταβολής ενός ατομικού προστίμου, αλλά ότι είναι η μόνη που υπέχει, έναντι της Επιτροπής, την υποχρέωση να καταβάλει το πρόστιμο το οποίο επιβλήθηκε αρχικώς αλληλεγγύως και εις ολόκληρον σε αυτή και στην ACW, λόγω της μειώσεως της αλληλέγγυας και εις ολόκληρον ευθύνης της ACW.

95 Εν συνεχεία, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε με ποιον τρόπο η κατανομή του ποσού του προστίμου θα μπορούσε να είναι πιο επωφελής.

96 Τέλος, η Επιτροπή καλεί την προσφεύγουσα να ασκήσει ένδικο βοήθημα ενώπιον των αρμόδιων εθνικών δικαστηρίων, εάν θεωρεί ότι το πρόστιμο, στο πλαίσιο των εσωτερικών σχέσεων μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθυνόμενων συνοφειλετών, επιβαρύνει την ίδια κατά δυσανάλογο τρόπο.

97 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, η οποία επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά παρόμοιες καταστάσεις και να μην αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς, αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, την οποία καθιερώνουν τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2014, Sasol κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-541/08, EU:T:2014:628, σκέψη 181).

98 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο περιπτώσεις άνισης μεταχειρίσεως. Η πρώτη αφορά τη διαφορετική αντιμετώπιση της δικής της καταστάσεως και της καταστάσεως της ACW και η δεύτερη αφορά τη διαφορετική αντιμετώπιση της δικής της καταστάσεως και της καταστάσεως της CPA.

99 Όσον αφορά, πρώτον, τη διαφορετική αντιμετώπιση σε σχέση με την ACW, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι θα έπρεπε να τύχει, όπως και η ACW, απαλλαγής από την ευθύνη της λόγω της εφαρμογής στην ACW του ανωτάτου ορίου του 10 %.

100 Ωστόσο, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι η εφαρμογή στην ACW του ανωτάτου ορίου του 10 % ουδόλως απαλλάσσει την εν λόγω εταιρία από την ευθύνη της για τη συμμετοχή της στην παράβαση.

101 Συγκεκριμένα, μόνο το μέρος του προστίμου που η εν λόγω εταιρία όφειλε να καταβάλει, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, μεταξύ άλλων, με την προσφεύγουσα, μειώθηκε.

102 Επιπλέον, το πρόστιμο που επιβάλλεται σε κάθε εταιρία που συναποτελεί μία και την αυτή επιχείρηση, κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, δεν αντικατοπτρίζει τη συμμετοχή των εν λόγω εταιριών στην παράβαση, αλλά μόνον το μέγιστο ποσό που μπορεί, ενδεχομένως, να απαιτήσει από αυτές η Επιτροπή εξαιτίας της συμμετοχής της επιχειρήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, στην παράβαση.

103 Επομένως, δεν είναι δυνατόν να διαπιστωθεί άνιση μεταχείριση μεταξύ της προσφεύγουσας και της ACW.

104 Όσον αφορά, δεύτερον, τη διαφορετική μεταχείριση σε σχέση με την CPA, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η τροποποίηση των σχέσεων της εις ολόκληρον ευθύνης μεταξύ της CPA, της ACW και της προσφεύγουσας έγινε επ' ωφελεία μόνον της CPA, στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποχρεούται να επωμισθεί μόνη της ένα μέρος του αλληλεγγύως και εις ολόκληρον επιβληθέντος προστίμου.

105 Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή θα μπορούσε να κατανείμει διαφορετικά μεταξύ των αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ευθυνόμενων συνοφειλετών τη μείωση του μέρους του προστίμου που ήταν αρχικώς υποχρεωμένη να καταβάλει η ACW.

106 Συναφώς, στο μέτρο που η ύπαρξη ίσης μεταχειρίσεως πρέπει να εξακριβώνεται λαμβανομένου υπόψη όχι μόνον του προστίμου που επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στην ACW, στη CPA και στην προσφεύγουσα, αλλά και του προστίμου που επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στην ACW και στην προσφεύγουσα, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει από την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

107 Πράγματι, αφενός, η προσφεύγουσα και η CPA τελούν σε συγκρίσιμη κατάσταση, υπό την έννοια ότι αμφότερες είναι εταιρίες που ευθύνονται αλληλεγγύως και εις ολόκληρον με την ACW για την καταβολή προστίμου.

108 Αφετέρου, η Επιτροπή θα μπορούσε ασφαλώς να έχει καθορίσει διαφορετικά το μέρος του προστίμου για την καταβολή του οποίου εξακολουθούσαν να ευθύνονται, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον, η ACW και η προσφεύγουσα, προκειμένου να μειωθεί το μέρος του προστίμου για την καταβολή του οποίου η τελευταία μπορούσε να είναι η μόνη ευθυνόμενη.

109 Τούτο θα συνέβαινε, ιδίως, εάν η Επιτροπή είχε κατανείμει τη μείωση του ποσού του προστίμου της ACW αναλογικώς στις δύο επίμαχες σχέσεις εις ολόκληρον ευθύνης.

110 Στην περίπτωση αυτή, αφενός, το συνολικό ποσό των προστίμων για την καταβολή των οποίων η ACW μπορούσε να ευθύνεται έναντι της Επιτροπής δεν θα είχε υπερβεί το 10 % του κύκλου εργασιών της και, αφετέρου, η μείωση αυτή θα είχε κατανεμηθεί ισότιμα μεταξύ του προστίμου που επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στην ACW και στην προσφεύγουσα και του προστίμου που επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στην προσφεύγουσα, στην ACW και στη CPA.

111 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή, καταλογίζοντας τη μείωση του ποσού του προστίμου, η οποία έγινε επ' ωφελεία της ACW, αποκλειστικά και μόνον στο πρόστιμο που επιβλήθηκε αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στην προσφεύγουσα, στη CPA και στην ACW, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, χωρίς κανέναν αντικειμενικό δικαιολογητικό λόγο.

112 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός.

113 Καίτοι ο ως άνω λόγος ακυρώσεως είναι ικανός να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της, επιβάλλεται, χάριν της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, να εξετασθεί ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με τον οποίο προβάλλεται υπέρβαση εξουσίας καθώς και έλλειψη αιτιολογίας και ο οποίος σχετίζεται με την ημερομηνία κατά την οποία καθίστανται απαιτητά τα επίμαχα πρόστιμα.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως

114 Στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος περιλαμβάνει δύο σκέλη, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο καθορίζει τη 10η Μαΐου 2010 ως ημερομηνία κατά την οποία καθίστανται απαιτητά τα πρόστιμα, πάσχει λόγω υπερβάσεως εξουσίας και ελλείψεως αιτιολογίας.

115 Αφενός, κατά την προσφεύγουσα, η υποχρέωση καταβολής των προστίμων το αργότερο στις 10 Μαΐου 2010 είναι παράνομη, για τους λόγους ότι, κατά την ημερομηνία αυτή, δεν υφίστατο νομική βάση προς στήριξη μιας τέτοιας υποχρεώσεως και ότι, εν πάση περιπτώσει, είναι απολύτως αδύνατο για την προσφεύγουσα να τηρήσει μια τέτοια προθεσμία που ορίστηκε αναδρομικά. Αφετέρου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απόφαση είναι αντιφατική λαμβανομένης υπόψη της προηγούμενης πρακτικής της Επιτροπής και ότι η αιτιολογία που παρέθεσε η Επιτροπή δεν έχει συνοχή.

116 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ορθότητα της επιχειρηματολογίας αυτής. Το εν λόγω θεσμικό όργανο, πέραν του ότι διατείνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι επαρκώς αιτιολογημένη, φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι η προσφεύγουσα ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει τα πρόστιμα ήδη από της εκδόσεως της αποφάσεως του 2009 και ότι ο καθορισμός της ημερομηνίας κατά την οποία καθίστανται απαιτητά τα πρόστιμα τρεις μήνες μετά την έκδοση της αποφάσεως του 2010 ήταν προς όφελος της προσφεύγουσας.

117 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, με το οποίο προβάλλεται, κατ' ουσίαν, υπέρβαση εξουσίας λόγω ελλείψεως ερείσματος για τον καθορισμό της 10ης Μαΐου 2010 ως ημερομηνίας κατά την οποία καθίστανται απαιτητά τα πρόστιμα, αφενός, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή, στο πλαίσιο της εξουσίας που διαθέτει, δύναται να ορίζει την ημερομηνία κατά την οποία καθίσταται απαιτητό το πρόστιμο, καθώς και την ημερομηνία μετά την οποία οφείλονται τόκοι υπερημερίας, να καθορίζει το σχετικό επιτόκιο και τις σχετικές με την εκτέλεση της αποφάσεώς της λεπτομέρειες, απαιτώντας, ενδεχομένως, τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως καλύπτουσας το κεφάλαιο και τους τόκους του επιβληθέντος προστίμου, δεδομένου ότι, ελλείψει τέτοιας εξουσίας, το πλεονέκτημα που θα ήταν δυνατόν να αντλούν οι επιχειρήσεις από την εκπρόθεσμη πληρωμή προστίμων θα είχε ως αποτέλεσμα την αποδυνάμωση των κυρώσεων που επιβάλλονται από την Επιτροπή στο πλαίσιο του καθήκοντος που υπέχει να μεριμνά για την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού (βλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 2015, Total και Elf Aquitaine κατά Επιτροπής, T-470/11, EU:T:2015:241, σκέψη 109 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

118 Αφετέρου, οι διατάξεις του άρθρου 299 ΣΛΕΕ, σύμφωνα με τις οποίες οι πράξεις, μεταξύ άλλων, της Επιτροπής που επιβάλλουν χρηματική υποχρέωση αποτελούν τίτλο εκτελεστό, εφαρμόζονται στις αποφάσεις του εν λόγω θεσμικού οργάνου περί επιβολής προστίμου (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 12ης Μαρτίου 2012, Universal κατά Επιτροπής, T-42/11, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2012:122, σκέψη 29).

119 Εν προκειμένω, κατ' αρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά την αιτιολογική σκέψη 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρώτον, η Επιτροπή θεωρεί ότι η απόφαση του 2009, η οποία επικυρώθηκε με την απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-45/10, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:507), εξακολουθεί να αποτελεί το έρεισμα για την επιβολή των προστίμων.

120 Δεύτερον, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, στην επιστολή με την οποία κοινοποιήθηκε η απόφαση του 2010, το πρόστιμο ήταν πληρωτέο εντός προθεσμίας τριών μηνών από την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή θεωρεί σιωπηρώς ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ήταν αναγκαίο να οριστεί μια τέτοια ημερομηνία.

121 Τρίτον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, καίτοι η προσφεύγουσα έχει παράσχει τραπεζικές εγγυήσεις μέχρι την ημερομηνία ακυρώσεως της αποφάσεως του 2010, εντούτοις, δεν αντικατέστησε, από την ημερομηνία αυτή, τις εγγυήσεις αυτές με νέες ή με προσωρινή καταβολή του οφειλομένου προστίμου. Επομένως, η Επιτροπή συνάγει εξ αυτού ότι η προσφεύγουσα οφείλει τόκους υπερημερίας από την ημερομηνία κατά την οποία το πρόστιμο δεν καλύπτονταν πλέον από καμία εγγύηση, δηλαδή από τις 15 Ιουλίου 2015, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-189/10, EU:T:2015:504).

122 Εν συνεχεία, αφενός, πρέπει να επισημανθεί ότι η απόφαση του 2010 αντικατέστησε τις διατάξεις του άρθρου 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009, σχετικά με τον καθορισμό του ποσού των προστίμων για τα οποία ευθύνονταν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον η προσφεύγουσα, η CPA και η ACW, με νέες διατάξεις που τροποποίησαν το συνολικό ποσό του οφειλομένου από την ACW προστίμου και τις σχέσεις εις ολόκληρον ευθύνης μεταξύ των τριών εταιριών.

123 Με άλλα λόγια, κατά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της αποφάσεως του 2010 και κοινοποιήσεως της αποφάσεως αυτής, οι διατάξεις του άρθρου 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009, υπό την αρχική τους μορφή, δεν εφαρμόζονταν πλέον και δεν μπορούσαν να χρησιμεύσουν ως έρεισμα για τον καθορισμό της ημερομηνίας κατά την οποία καθίστανται απαιτητά τα επίμαχα πρόστιμα. Μόνον η ημερομηνία παραλαβής της κοινοποιήσεως της αποφάσεως του 2010, η οποία αποτελούσε εφεξής τη νομική βάση της υποχρεώσεως καταβολής των προστίμων αυτών, μπορούσε να χρησιμεύσει ως αφετηρία μιας τέτοιας προθεσμίας.

124 Αφετέρου, η απόφαση του 2010 ακυρώθηκε, στο μέτρο που αφορούσε την προσφεύγουσα, από το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, GEA Group κατά Επιτροπής (T-189/10, EU:T:2015:504), και επομένως, όπως υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, η προσφεύγουσα, η εν λόγω απόφαση του 2010 δεν μπορεί να χρησιμεύσει ως νομική βάση ούτε για την υποχρέωση της προσφεύγουσας να καταβάλει τα επίμαχα πρόστιμα ούτε για τον καθορισμό της ημερομηνίας κατά την οποία αυτά καθίστανται απαιτητά.

125 Βεβαίως, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 67 ανωτέρω, η ακύρωση αυτή είχε ως αποτέλεσμα την αναβίωση του αρχικού κειμένου του άρθρου 2, σημεία 31 και 32, της αποφάσεως του 2009. Ωστόσο, το κείμενο αυτό αντικαταστάθηκε εκ νέου με εκείνο που προκύπτει από το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

126 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η υποχρέωση καταβολής των προστίμων προκύπτει μόνον από το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι αφετηρία για τον καθορισμό της προθεσμίας εντός της οποίας τα πρόστιμα αυτά καθίστανται απαιτητά μπορούσε να αποτελέσει μόνον η ημερομηνία παραλαβής της κοινοποιήσεως της εν λόγω αποφάσεως.

127 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτό, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθεί το δεύτερο σκέλος, και το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να ακυρωθεί για τον λόγο αυτό.

128 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν οι λοιποί λόγοι ακυρώσεως που προβάλλονται με την προσφυγή, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί στο σύνολό της. Δεδομένου ότι τα αιτήματα περί μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως προβλήθηκαν μόνον επικουρικώς, παρέλκει η εξέτασή τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

129 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση C(2016) 3920 τελικό της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2016, για την τροποποίηση της αποφάσεως C(2009) 8682 τελικό της Επιτροπής, της 11ης Νοεμβρίου 2009, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση COMP/38589 – Σταθεροποιητές θερμότητας).

2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Γρατσίας Labucka Ulloa Rubio

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 18 Οκτωβρίου 2018.

(υπογραφές)